

VÄGLEDD!

Här börjar min första bok. Så länge jag har väntat på att få skriva den! Det finns en längtan i mitt hjärta att få uttrycka mig i ord.

Jag frågar den Helige Ande en natt när jag vaknar vid 3-tiden. Det fläktar lite på min högra sida av ansiktet, jag känner fjärilar i magen, håret krusar sig i pannan och då kommer Rösten - "du är en budbärare, du skall hjälpa andra att sprida sina texter och skriva och sprida dina egna. Det är din uppgift, det är ditt arbete. Du lyder under Guds lagar och du skall få allt du behöver, du har allt du behöver så bekymra dig inte om någonting. Gör det du ska. Skriv en Bok! Börja nu!"

Jag tar ett steg tillbaka, jag väntar och lyssnar. Efter alla mina år har jag lärt mig, att jag ingenting kan göra av mig själv. Frälsning är min enda funktion här, min del är nödvändig för Guds frälsningsplan. Men vad betyder frälsning egentligen. Vad jag förstår så betyder det att hitta hem till Gud, att våga lita på sin inre röst, Rösten som talar för Gud. Om frälsning är målet, hur tar man sig dit? Genom att se med Kristi ögon, se alla som oskyldiga och utan synd. Att helt enkelt sluta döma och jämföra.

Jag är beroende av Gud, och av Rösten som talar för Gud, i mitt hjärta finns en längtan att få komma hem till Gud.

Länge trodde jag att jag var beroende av arbete och av karriär, att få visa mig duktig, duglig, ja bäst, mitt motto var "ända fram och lite till". Jag var aldrig nöjd.

Jag sprängde mig själv, jag gick i bitar, i bitar jag format själv, jag blev som en mycket krackelerad spegel. Jag fann att där fanns ingenting, där fanns bara ett storhetsvansinne.

Jag började från början, fri från allt som hänt tidigare, fri från allt som kan hända senare, fri att leva här och nu, fri att njuta o känna o tänka o vilja - NU.

Jag fann att mitt motto "ända fram och lite till" fick en annan betydelse. Jag är nöjd med mig och mina bröder, jag sträcker ut mina armar, jag sträcker ut min kärlek till allt och alla.

Hösten 2009 var jag på Mallorca under en månad och då förändrades mitt liv radikalt. Det var en andlig resa i att träna sinnet, att vakta på sina tankar, att ändra alla de galna och felaktiga tankar som sinnet är fullt av. Tankar jag tänker med mitt ego som handlar om hur jag Agneta bäst skall få det och det med minsta möjliga besvär. Egots röst som talar utifrån rädsla, brist och habegär och som egentligen aldrig är nöjd med vad jag Agneta presterar.

Resan handlade om att vara hängiven Gud genom att lyssna till den Helige Ande som är Rösten som talar för Gud och att inse att Jesus, Guds Son, är vår storebror, vår förebild. Han lär oss att vi alla är Ett och att vi alla är som han - Guds Söner som Gud ser som oskyldiga, fullkomliga och kärleksfulla. Det finns ingen död, det finns ingen skuld, det är bara en inbillning av våra egon som vi själva har uppfunnit.

Det finns i vårt splittrade sinne två röster, den ena talar för egot och den andra talar för Gud. För 10 år sedan skrev jag denna dikt:

Två röster

Det finns två röster i mitt inre,
den ena rösten talar för Gud
och den andra för mitt ego

Det är ganska lätt att skilja dem åt.
Egots röst överröstar den andra.
Egots röst vill ha uppmärksamhet hela tiden.

Egots röst vill få mig att aldrig vara nöjd.
Att hitta fel på mig själv och andra.
Jag är inte tillräckligt bra.
Jobba lite till så duger jag

Jag jämför mig med andra och söker fel hos dem,
då framstår jag i en bättre dager

Egots röst vill att jag skall vara rädd.
Rädd för döden, rädd för livet, rädd för närhet, rädd för sanningen.

Egots röst ställer krav.
"Jag älskar dig om du gör som jag vill, annars inte.
Jag älskar dig själv först när du uppnått allt."
Egot är rädd för kärleken.
Egot är sig själv nog.

Guds Röst är Kärlekens Röst.
Den är tyst och stilla.

När den når mig fylls mitt hjärta av värme.
Jag får ro och kraft.
Allt känns rätt.
Jag vet vad jag skall göra och säga.

Jag ser i min broder och syster
det vi innerst inne är – kärlek och fullkomlighet.
Jag ser förbi allt det våra egon lagt på oss.
Jag ser Guds avbild.

Jag vet min uppgift här på jorden.
Gud talar om för mig vad jag skall göra
Och jag gör det.
Jag är Guds medhjälpare.
Jag vågar följa Guds Röst.

Det är en ständig kamp
mellan dessa två röster i mitt inre.

När jag följer egots röst,
tänker en nedsättande tanke om någon,
slår den ner i kroppen.
Jag får huvudvärk.

När jag handlar tvärt emot min sanna övertygelse
blir jag allvarligt sjuk.

När jag vågar följa Guds Röst,
även i frågor som är obehagliga,
känns det alltid bra,
även om det inte blev som jag tänkt mig.

Det finns två röster i mitt inre.
Kärlek och rädsla.
De kan inte förenas.

Kärlekens röst är den sanna.
Den som alltid funnits.
Den vill jag återerövra.
Den skall vara mitt allt

Rädslans röst har jag lärt mig.
Den vill jag upplösa i intet
och för alltid begrava
så jag kan säga:

Det finns en röst i mitt inre
Guds Röst – Kärlekens Röst.

Jag skrev en annorlunda dagbok under min vistelse på Mallorca och här gör jag ett utdrag ur den. Det handlar om hur jag blev vägledd att köpa Fjällbo på Väddö och flytta dit med min man, Johan:

Dag 1

30 personer i två villor på Mallorca har samlats för att lyssna till och följa den Helige Andes Röst och att lära oss att strunta i egots röst. Hela månaden är ett tillfälle att vakta på våra sinnen så att vi inte tänker felaktiga tankar, inga privata tankar, inte vara till lags (no people pleasing).

Jag finner en vacker plats för min morgonmeditation. Solen värmer. Jag sitter vid foten av en bongavilla med en ljusgrön klöverbädd. Jag är ensam men ändå inte. Jag är fylld av en gudomlig glädje

En Kurs i Mirakler talar till mig och frågar:

"Är du villig att befrias från syndens verkningar? Du kan inte svara på detta förrän du förstår allt som svaret måste föra med sig. För om du svarar "ja", innebär det att du kommer att ge upp den här världens alla värden till förmån för Himlens frid."

Jag blir rädd. Förstår jag orden? Jag måste ge upp den här världens alla värden! Vad innebär det? Jag vet inte. Jag känner i mitt hjärta att jag inte behöver veta. Jag kommer successivt att få veta. Allt handlar om tillit och min villighet.

Jag mediterar kring orden **"alla gåvor jag ger mina bröder är mina egna"**. Mina ögon fylls av tacksamhet och glädje. Allt jag ger stannar kvar hos mig

Dag2

Sitter på samma plats som i går. Solen är varm, fåglarna kvittrar. Är jag någon som till varje pris vill vara till lags? Är jag rädd att möta mig själv?

Jag hör underbara flöjttoner flöda runt omkring mig. De omsluter mig, jag bärs av musiken. Det är min rumskompis som spelar. Hon står under ett vackert träd. Det känns som om hon spelar för mig.

Jag tänker på att jag beslutat mig för att följa Guds väg hem och jag önskar att min man vill dela den med mig.

Dag 3

Jag synar mina tankar. Och upptäcker att jag är en som vill vara till lags. Jag är en people pleaser! Jag är rädd för att störa. Jag har lite svårt för att smälta in. Jag tycker alla pratar för fort, jag hänger inte med. När är det min tur? Å andra sidan känner jag att allt är rätt. Jag behöver inte prata. Jag behöver inte göra någonting. Bara vara och lyssna till Rösten som kommer att tala om för mig vad jag skall göra. Rösten som säger till mig: **"vänta i stillhet och var redo att stå upp när din tid kommer, jag skall tala om när det är dags"** Dessa två röster splittrar mitt sinne. Varför lyssnar jag till dem båda? Hjälp mig att endast lyssna till Guds Röst. Hjälp mig att stå på mig och följa min innersta önskan – Himmelsk frid

Dag 4

Jag vaknar, jag duschar. Vilken underbar morgon att gå ut i solskenet i detta vackra landskap. Fåglarna sjunger. Blommor och träd sjunger ut sin kärlek "love is in the air". Jag ser dig här min Johan, jag ber dig se denna skönhet, lukta på den, var den.

Manuskriptet är redan skrivet. Allting har redan hänt. Allting är bara ett. Egot tror att allt som händer nu är baserat på det förgångna och kommer att hända igen. Egot vill få mig att darra och känna skuld och rädsla. Men så behöver det inte vara. Jag väljer att låta den Helige Ande ta hand om dessa egotankar. Och omtolka dem. Och bara låta mig se och känna kärlek i allting

Dag 5

Jag hade glömt en stol ute i går kväll. Det var sent och mörkt. Jag fick en gammal invand känsla av att vara duktig och rätta till mitt fel. Gick ut i mörkret. Trampade fel, klev rakt ut i luften. Landade på mitt redan onda knä. Jag kunde knappast gå. Får stanna hemma ensam i morgon.

Dag 6

Alla andra åkte till ett vackert kloster för picnic- och samtal. Jag tappade kontakten, kände mig ensam. Sitter nu och tänker, är jag en som vill vara till lags? Ja det är jag. Jag försöker tänka ut vad som är bäst för alla. Blir ofta lämnad med en känsla av ensamhet. Förlåt mig för att jag tror att jag har en roll att spela. Jag glömde att jag bara behöver vara mig själv. Så nyttig denna lektion är. Så väl jag behöver denna stund för mig själv att reflektera och meditera.

Jag överlämnar känslan av ensamhet. Och känslan av att vilja vara till lags till den Helige Ande och ber om hjälp. Min frihet finns endast i Dig, Fader. När jag följer Dig är jag fri att göra vad jag vill, vad mitt hjärta säger, jag lever!

Alla kommer hem, vi njuter av musik.

Vi ser en film ur Startrek, som visar egots alla roller och masker och tricks. Och hur den Helig Ande tolkar dessa och omdanar dem. Allt som inte är ett, är symboler i en film, där vi antingen är drömmaren eller drömmen. Det är vi själva som bestämmer vilken roll vi ska spela.

Dag 7

Ännu en mirakulös dag att stiga upp i. Gud, Du är Orsaken och jag är Din Verkan. Jag är en tanke av Dig. En tanke av kärlek som sträcks ut om och om igen. Jag är ingenting annat. Dessa tankar står så klara för mig varje morgon. Jag älskar morgnar.

Jag har en tendens av att vilja vara med överallt. Hjälpa till, vara till lags. Ofta går det av bara farten. Jag är så prestationsinriktad så jag glömmer att göra ingenting. Jag glömmer bort att ta emot. Därför att jag är så upptagen med att ge. Är det att vara till lags? Jag vet inte.

Vi hade ett möte om mig idag. Jag är med i alla projekt. Varför? Jag behöver lära mig att bara vara. Detta är ett gyllene tillfälle, sa mina kamrater. **"Du behöver praktisera att i tillit och kärlek våga öppna ditt hjärta. Du behöver vakta på dina tankar."**

Jag behöver fråga om det är mitt ego eller den Helige Ande som talar. Har jag för många praktiska frågor som sysselsätter mig så kanske jag inte hör eller ser det jag behöver se och höra. Jag kanske flyr från de budskap jag behöver mest. Jag tackade mina vänner och drog mig ur de flesta projekten

Dag 8

Jag tränar på att se tecken. Jag tränar på att lyssna till Rösten. Jag upplever att jag ser klarare för varje dag som går. I morse när jag duschat, som vanligt i varmt vatten, så fanns ingen imma på spegeln, den var alldeles blank och klar.

När jag stiger ut på trappan, fångas jag av nuet, och blir bara stående en lång stund. Fick fjärilar i magen av spänning, lite rädd för vad som skall hända men jag offerar rädslan med glädje jag tänker och skriver: **"jag befriar dig från allt mitt dömande, jag befriar dig från alla mina behov"** när jag ser på orden får de liv, de lyser, de värmer, de kommer från Jesus, de fyller mig med glädje och tacksamhet.

Dag 9

Jag vaknar upp med en dröm Den säger att jag har bara 2 dagars arbete kvar att göra. Sedan väntar nya uppdrag som kommer att bli helt annorlunda. Jag kommer att tänka på orden från kap 2 i En Kurs i Mirakler **"jag är här för att vara sant hjälpsam. Jag är här för att företräda Honom som har sänt mig. Jag behöver inte bekymra mig om vad jag skall säga eller göra, för Han Som har sänt mig kommer att leda mig. Jag är nöjd med att vara varhelst Han önskar, då Jag vet att Han går dit tillsammans med mig. Jag kommer att helas då jag låter Honom lära mig att hela.**

Jag stiger upp tidigt. Dörren ut är låst. Jag hittar inte rätt nyckel. Jag ber den Helige Ande om hjälp. Då kommer en vän och låser upp dörren.

Spegeln i badrummet är lika klar idag som igår fastän jag duschar varmt.

Jag promenerar till de båda hästarna. Klappar den lilla grå på mulen. Han har ett brunt och ett blått öga Precis som min man och jag. Johan har bruna och jag har blåa.

På kvällen såg vi en film "Samsara". Om tibetaner som lever ett enkelt och kärleksfullt liv. Aktsamma om allting med underbara kärleksscener. Jag är helt uppslukad av filmen. När halva filmen har gått säger en klar Röst i mitt inre **"det är du som skall köpa Fjällbo"**.

Fjällbo är en kursgård på Väddö. Där jag gått många kurser. Bland annat min andningspedagogutbildning under 2 år. Fjällbo är till salu. Jag har hjälpt ägarna att sprida information om att den är till salu. Ingenting annat. Och jag har inte tänkt på Fjällbo på länge.

Under de 45 minuterna som återstod av filmen, upprepar Rösten med jämna mellanrum **"det är du som skall köpa Fjällbo. Du skall flytta dit tillsammans med din man. Ni skall sälja Bromsvägen. Ni skall bo på Fjällbo och göra det till ert retreatcenter"**.

Rösten är stark, klar och tydlig. Jag kan inte ta miste på vad den säger. Jag grips av tvivel, Orden snurrar runt i mitt huvud. Mitt ego har fått något att bita i och gör det, verkligen. Vad skall alla säga!

Dag 10

Vaknar på natten, mår illa. Måste bara gå upp. De mörka gardinerna för fönstret rör på sig. De kommer närmare. De rör på sig hela tiden. Men jag blir inte rädd. Jag vet att ljuset finns därbakom, ändå kommer rädslan en stund, olika former av rädslor passerar förbi, jag är rädd för hundar, rädd för att bli uppäten, rädd för att försvinna, rädd för att dö. Rent fysiskt försvinner jag, jag går ner i vikt hela tiden kilona formligen rinner ur mig.

Såg en film på kvällen. Om klonade människor som lyder sin härskare **"det finns ingenting i den här världen som du vill ha. Du måste ge upp allting."** När dessa ord gick upp för mig fick jag kramp. Jag började gråta och ville försvinna. Sätta mig i ett hörn, krypa ihop. Jag måste ge upp alla mina roller. Mammorollen, mormor o farmor, hustru, dotter, syster, väninna, pensionär och allting. Och bara vara som Gud skapade mig. Varför är jag rädd. Varför är jag attraherad av skuld, av pina, av smärta? Varför är jag rädd för Gud? Min Fader Som bara vill mig allt gott, Som bara älskar mig. Som skapade mig Som Sig Själv, Som gett mig all makt. Som behöver mig som mirakelarbetare. Jag tar tillbaka all makt som jag har gett bort!

I sängen på kvällen ser jag hur jag böjer knä framför min man Och ber honom följa mig på resan. Ett sorts förnyande av våra bröllopslöften. En helig relation med Gud. Tänk om han inte vill? Tänk om inte pengarna räcker till Fjällbo? Tänk om vi inte orkar? Tänk om, tänk om! Ja, just det – tänk om, välj igen! Jag är helt enkelt rädd för kraften och makten i mina tankar. **"Allt som jag tror att jag ser återspeglar mina föreställningar."**

Dag 11

"Det är inte du som skall välja." Så sa Rösten om och om igen i natt när jag vaknade. I taket visade sig en vitklädd figur. Och jag såg snart att det var Jesus. Idag hade de 2 dagarna gått. Nu skall jag börja agera utifrån mitt nya uppdrag. Mitt uppdrag att sälja vår villa på Bromsvägen. Och köpa Fjällbo och flytta dit med min man.

Jag gick upp. Tvättade min rödrandiga pyjamas. Hade den, En Kurs i Mirakler, anteckningsbok, glasögonfodral, almanacka och telefon i famnen. Hängde upp min pyjamas. Satte mig i solen och läste dagens lektion **"jag är för evigt Guds Verkan"**. Ringde den nuvarande ägarinnan av Fjällbo berättade om min vägledning under filmen. Tänkte på alla hindren, kände rädsla, vad skall min man säga. Tänkte på råd jag fått av en vän **"tänk på konsekvenserna, var beredd att ta dem, var varsam och kom ihåg att din man är oskyldig och alltigenom kärlek, Guds Son"**.

Jag känner i mitt hjärta att jag vill fria till honom igen. Jag vill fråga om han vill leva resten av livet med mig. Helige Ande hjälp mig att genomföra detta samtal med min man med ödmjuk glädje och kärlek.

Jag ringde min man och berättade för honom att jag blivit väggledd av den Helige Ande att köpa Fjällbo, flytta dit med honom och bo där i enlighet med budskapet i En Kurs i Mirakler.

Jag berättade också att jag blivit väggledd att fria till honom och be honom att flytta till Fjällbo tillsammans med mig för att kunna ta emot vår lilla och stora familj och leva helt och hållet efter den Helige Andes vägledning.

Jag berättade också att detta pågått under 2 dagar. Hur jag känt glädje, förväntan, ja nästan extas. Och däremellan en stor, stor rädsla. Jag berättade också om det kärleksfulla stödet jag fick av alla mina nya vänner här på Mallorca. Medan jag pratade med honom gick jag fram och tillbaka hos de två hästarna och klappade dem på mularna. Min man blev alldeles tyst. Han visste inte vad han skulle säga.

Därefter ringde jag mäklaren. Berättade att jag ville köpa Fjällbo, att jag blivit vägledd av den Helige Ande. Han verkade lite fundersam. Efter en stund frågade han vart han kunde skicka broschyren, och lovade att höra av sig om något skulle inträffa innan jag hann komma hem till Åkersberga. Jag visste i mitt hjärta att vi skulle köpa Fjällbo.

Dag 12

De ord som kommer till mig om natten är ofta ord som sagts under dagen. De sjunker djupare in i mig, de blir verklighet för mig. Så här löd de idag:

"Vakta på vad som kommer ut ur din mun!"

"Bara vila och be, be med den Helige Ande."

"Jag behöver bara ropa och Du Gud kommer att svara mig."

"Om allt utom kärleksfulla tankar har glömts bort, då är det de som återstår för evigt."

"Låt Honom blottlägga skönhetens gömda gnista i dina relationer, och visa den för dig."

Allt detta kommer du med glädje att göra, om du bara låter Honom hålla gnistan framför dig för att lysa upp din väg och göra den tydlig för dig."

Dag 13

Talar med min man. Han är mycket stressad över mitt samtal i går. Barnen är också stressade, de förstår inte vad som händer med mig. De vill på varje sätt tala förnuft i mig. Varför skall ni flytta från Bromsvägen, där ni bott i 36 år, ni har renoverat hela huset och trädgården och ni bor så nära oss.

I natt gick jag ut på gårdsplanen. Det var stjärnklart. Där står ett stort stolt träd, jag ställde mig under det, rak som en fura och bad om ett tecken. Tittade upp på den stjärnklara himlen. Min blick stannar vid en stor lysande stjärna. Den största av alla. Den är rund och starkt lysande. Plötsligt ändrar den form inför mina ögon. Den bildar ett jättestort V. Jag står som förundrad. Vad vill detta säga, frågar jag. Rösten svarar:

V - som i Väddö. V - som i Vi. V - som i Vänta.

Att Väddö betydde Fjällbo stod klart för mig. Att Vi stod för min man och jag var också lika klart. Vad Vänta stod för var något diffusare. Jag skall inte ha så bråttom. Låta min man hinna ikapp mig i sina tankar. Inte rusa iväg som jag ofta gjort tidigare i mitt liv.

Jag var så nöjd med tecknet. Gick och la mig med en varm, välsignad och välgörande känsla inombords. Det är viktigt att det är Vi – Johan och jag. Det är viktigt att vänta. Att inte rusa iväg och vara en peoplepleaser. Slappna av och vara vänlig och varsam mot mig själv. Jag känner förpliktelser och förväntningar, från gruppen härnere, från ägarinnan av Fjällbo, från min man och mina barn. En del hejar på – andra vill "tala förnuft" med mig.

Jag delar dessa tankar med mina vänner vid frukosten. Så skönt att lyfta fram dem och be den Helige Ande ta hand om dem. Det är som om de då upplöses och aldrig har funnits.

Vi åkte till templet. Så vackert! Hela Mallorca tycktes ligga för våra fötter. Picnic-, sång och samtal under Guds himmel. Andakt, sång och musik i det gamla templet. Jag kände sådan glädje. Dansade och sjöng Di Levas "Everyone is Jesus". Jag kände i mitt hjärta att Johan var med mig hela tiden. Jag var så lycklig.

På kvällen ser vi en stark film. Den handlar om en flicka som utses till syndabock. Hon får gå igenom många skuldkänslor och trauman. Men hon besegrar alla rädlorna och finner att hon aldrig är ensam. Gud är alltid med henne. Jag kände en stark likhet mellan henne och mig själv. Har många gånger i mitt liv känt mig som syndabock. Filmen hjälpte mig att få fatt på och bli av med många skuldkänslor.

Ringde min äldsta dotter och berättade om min vägledning. Hon förstod. Hon berättar att hon älskar bokstaven V. V som i värme. V som i varsamhet. V som i visdom. V som i vänner. Ha tålmod och vänta, sa hon. Ha tillit och ta en sak i taget, sa hon. Hon är så klok, min dotter.

Jag är villig att låta mig ledas av den Helige Ande. Jag skall inte göra något själv. Ringde Johan och talade bara utifrån kärlek och glädje. Allting blev så enkelt.

Dag 14

I natt går jag ut på gårdsplanen. Tittar upp på himlen och då kommer ett par strofer ur sången: **"Hur gärna ville jag ej vara, en liten blå förgätmigej. Då skulle jag för dig förklara Hur innerligt jag älskar dig."** Jag vill dela med mig av sången. Jag går ut till poolen. Njuter av landskapet, börjar sjunga. Först lite hest, sedan klarare och klarare. Jag sjunger ut till allt, till Gud. Då kommer två vita fåglar. Först flyger de tillsammans sida vid sida. Uppåt, uppåt. Och så småningom flyter de ihop till ett och försvinner i allt.

Funderar och pratar om förväntningar. Om att vara till lags och att känna förpliktelser. Nu har jag sagt öppet att jag skall köpa Fjällbo, nu måste jag göra det, det förväntar sig alla, nja inte alla – inte min familj. Jag inser snart att allt detta är bara egots försök att distrahera mig från att följa den Helige Ande.

Emellanåt har jag en sådan pirrande glädjekänsla i kroppen. Det är som om jag inte vågar släppa ut den. Jag känner att jag är för mycket. Jag får inte ta för mycket plats. Jag får "lyfta på locket" en stund, sedan måste jag sätta tillbaka det, annars orkar inte människor med mig. Så påminner jag mig om en mening ur En Kurs i Mirakler: **"när jag**

inte är fullständigt lycklig har jag valt fel och kan välja om. Jag kan se allting på ett annat sätt”.

Dag 15

Jag vaknar med en rädsla i kroppen. Jag kan nästan inte gå. Det värker i båda knäna. Jag känner mig så ynklig, så oduglig. Jag vill bara krypa in i ett hörn för mig själv. Jag går staplande genom trädgården. Jag lämnar över min rädsla, min ynklighet till den Helige Ande. Han tar mig i sin famn. Han säger att Han finns alltid här för mig. Jag vilar i Treenigheten, i Gud, den Helige Ande och Jesus Kristus. Var stilla, lyssna, låt musiken komma till dig. Var rädd om dig själv.

Jag kommer ut till en stund med Introdanza och Carolina Corada. Hon förmedlar En Kurs i Mirakler:s budskap genom rörelser och känslor. Temat för dagen är; **”jag är inte en kropp, jag är fri, jag är som Gud har skapat mig”**. Så underbart, så uppfriskande, så medryckande, så levande – att röra sig till detta underbara budskap. Det onda i mitt knä var som bortblåst, jag dansade, jag hoppade, jag skuttade till sydamerikanska rytmer som väckte liv i hela min kropp, i hela mig.

Sov en timma på eftermiddagen. Ville ligga kvar i sängen men något fick mig att gå upp. Jag steg rakt ut i en underbar sång på franska med två av mina vänner, de ackompanjerades på gitarr. Vilken njutning, att bara vara och sjunka in i vacker musik. En annan kvinna kom och kramade om mig, jag tittade in i hennes ögon och sa ”jag ser en vacker stark kvinna”. Hon svarade att det är precis det jag ser i dig. Våra ögon flyter ihop och blir ett.

Dag 16

I morse vaknade jag med en dröm som handlade om Johans och mitt uppvaknande på alla plan, inte minst när det gäller sexuell lust och glädje. Det är bara egot som vill sätta stopp för saker och ting, ni är för gamla, ni har slutat med det där osv. Men vad är egentligen egot? Guds Son har inget ego och det finns ingenting annat.

Dag 17

Utflykter hela dagen, till Valdemosa, till havet, till ett tempel. Jag badade i havet. Vi åt en härlig picnic- i templets trädgård.

Dag 18

David H är som Jesus, mannen som levde för över 2000 år sedan. Han samlar oss för att berätta för oss vilka vi är. Han hjälper oss att lösa våra konflikter genom att se att de inte finns.

Jag vill ha ett samtal med David om att släppa taget och låta den Helige Ande leda vägen, följa Jesus som går bredvid mig i form av mina bröder. Jag behöver vara villig att förlåta, befria dem från mina dömanden och behov. Låt musiken, den glömda sången komma till mig.

När jag kom ut i köket till frukost så stod David bara där, precis den man jag sökte. Vi drog oss tillbaka och hade vårt samtal. Jag berättade om min längtan att släppa allting och bara följa Guds Röst. Min längtan att få öppna alla dörrar och välkomna alla bröder i vårt hem. Om mormor och morfar som alltid hade en öppen dörr för alla. Om att jag alltid känt att jag bara är för mycket, jag måste vänta på min tur. Så var det även i min "nära döden upplevelse". Jag åkte upp och ner i hissen, pendlade mellan Himmel och drygt arbete långt ner i jorden bland alla skelett.

David berättade om Lisa som har fått en kyrka där hon predikar, hon är så lycklig. Hennes ACIM-grupp har sagt att hon är för mycket och hon frågar David vad hon skall göra. Kör på säger han, du är aldrig för mycket, vad du än är.

David sa till mig att jag skall tala med Johan när vi kommer hem och se honom i ögonen och tala från hjärtat, tala genom den Helige Ande. Visa honom att jag är lycklig. Visa barnen och barnbarnen att jag är lycklig.

Jag känner mig så fri, så lycklig.

Dag 19

Allting är en illusion, allt är en projektion. Kroppen har ingen energi, den är bara en projektion av sinnet. Ande är sann energi, den är inte materiell, den dör aldrig, den föds inte, den bara är. Du kan vara medveten om den, men den ändrar sig aldrig. Släpp kontrollen, låt kärleken flöda genom dig.

Idag har jag ont i höger öra, det följer mina tankar, mina "peoplepleasing" tankar. Jag är så trött på dem, jag vill inte ha dem, snälla Helige Ande ta bort dem.

Det känns som en explosion inom mig, jag kan inte sitta stilla, jag måste gå ut. Jag går och går, utan besvär, runt, runt och fort, fort. Jag ropar högt, oh Gud, jag vill inte tiga längre, jag vill inte vara till lags, jag vill leva, leva med Gud vid min sida. När jag går förbi ruinen så flyger en vit duva med svarta vingar ut över mig. Jag sätter mig i gräset och sjunger för den vilda katten. Och där kommer en liten orange fjäril, som också stannar framför mig. Jag ser katten in i ögonen när jag sjunger, han stannar hos mig fastän han är vild. Fjärilen sätter sig på min hand.

Dag 20

Jag är totalt förvirrad, mina kroppsdelar hänger inte ihop, huvudet är för sig själv lite på sned, fötterna likaså. Det är så långt till marken. Jag vet inte vilken dag det är eller vad som händer i går, ja alldeles nyss. Helena frågar mig om jag har ätit frukost. Jag vet inte. Jag stiger upp från soffan, staplande, vet inte var jag är, känner inte igen mig, vet inte vad jag skall göra. De andra hjälper mig till bordet, jag vilar en stund innan jag äter min frukost.

Dag 21-22

Jag är helt förvirrad, jag vet ingenting. Jag går omkring som i ett töcken.

Dag 23

Jag är så ledsen, jag vill bara gråta. En av mina rumskamrater flyttade ut ur vårt rum. Jag upplevde att det var mitt fel, vad har jag gjort? Jag saknar min rumskamrat. De andra i huset stöttar mig, rumskompisens flytt har ingenting med mig att göra. Gråtande tittar jag in i Davids ansikte och det lyser som alltid av kärlek och av ett stort leende. Då kunde jag ingenting annat göra än att skratta.

Vi åkte till Gordons Garden. En sådan frihet, så enkelt, bara helt och hållet naturligt och ekologiskt. Han har gjort allting själv, bevattning mm. Jag förstår inte vidden av det hela, men det är stort. Gordon är en äldre skotte, rak i ryggen, smärt och smidig. Han bor i en gammal husvagn, är arkitekt i grunden, har byggt ett litet lustigt hus där han lagar mat och förvarar verktyg, men han sover i husvagnen. Han vill inte leva i denna högteknologiska värld, så han har dragit sig undan från den, tillbaka till dessa vackra sluttningar som liknar Edens lustgård och där finns massor med fruktträd med stora, inbjudande frukter som jag aldrig har skådat tidigare.

Dag 24

En ny kompis flyttar in i vårt rum, där bor nu jag och två till. Pratade länge med min ena rumskompis, en vacker fransyska. Hon har valt att stänga sitt hjärta p.g.a. en kärleksbesvikelse. När hon låter ljuset flöda blir många rädda, hon känner en stark kontakt med mig. Jag känner rysningar i kroppen när hon pratar, jag känner igen mig, när jag varit i ett flöde har människor sagt åt mig att sluta, jag är för mycket, locket har lagts på genom ord, mobbing, sparken från jobbet, syndabock, svarta fåret, sjukdomar och beskydd. Jag ser min kompis som ett tecken från den Helige Ande, att inte lägga locket på, utan leva, leva genom Gud.

Min kompis och jag såg en film, August Rusch. Han la inte locket på, han lät sig styras av Rösten eller snarare Musiken från Gud som visade honom vägen till sina föräldrar. Passar så bra på temat "den glömda sången".

Dag 25

Vaknade i natt och gick ut på gårdsplanen. Månen lyste klart. Jag bara stod och tittade upp på det stora, raka trädet i mitten av planen. Jag vill vara som detta träd, jag vill stå upp för Gud.

När jag andades Frigörande Andning första gången på Fjällbo i början av 90-talet så fylldes hela mitt inre av ett klart, starkt ljus. Mitt i ljuset stod Jesus och han stod där under hela andningen. Jesus sa till mig "**Stå upp för Gud och hela mänskligheten**" om och om igen. Efter andningen var jag fullständigt utslagen, jag kunde inte resa mig på flera timmar.

Jag hade bokat in ett möte med David. Jag berättade om trädet, om andningen och om mormor och hennes liv och den öppna välkomnande stämningen i Fagerås. Om hur jag lever mitt liv idag, jag vill inte lägga locket på men gör det ändå på något vis. Om jag inte lägger locket på blir jag för mycket.

David talade mycket om att jag bara behöver vara dirigenten som välkomnar, visar och tar emot alla med öppna armar, andra kommer att hjälpa till, göra jobbet, jag behöver inte göra allt. Var bara lyhörd, lyssna till Rösterna, följ den och ingen annan så att du inte bränner ut dig igen.

Jag frågade om manuskriptet, manuskriptet är redan skrivet. Han svarade att när man levtt ett tag och kan se på sina "historier" på rätt sätt behöver man inte fundera så mycket på scriptet, det är bara att följa den Helige Ande och ha tillit.

Jag berättade att jag skrivit om mitt liv och vill nu se på mina erfarenheter med nya ögon ur ett EKIM-perspektiv. David ser mig som den som köper Fjällbo tillsammans med Johan och sätter vår prägel på det. Hur vi samlar våra barn och barnbarn och alla andra från hela världen som vill komma och vila och vara hos oss.

Jag känner mig så inspirerad av alla jag möter här på Mallorca. Det är en sådan kärleksfull och öppen stämning här.

Dag 27

Vi hade ett stormigt möte om logistik. De olika praktiska teamen fungerade inte så bra, videoteamet, köksteamet och städteamet. Flera hade tappat gnistan. Det hade uppstått en "skenbar" konflikt som måste lösas för att allt skulle fungera till allas bästa. Vi löste problemet tillsammans till allas bästa.

Vi åkte och handlade, kände in vad vi ville ha, vad som kändes bra utan att titta på priser, innehåll eller något annat. Vi handlade med den Helige Ande och kände full tillit till att pengarna skulle räcka och att vi skulle köpa det vi behövde. En sådan glädje vi kände i våra hjärtan, vi fyllde vagnen och bilen.

På kvällen såg jag Matrix för första gången. Jag älskade den, en utmärkt film med EKIM:S budskap inbyggt i sig.

Dag 28

Improvisationsteater – kul, kul, kul. Vi lät oss ledas endast av den Helige Ande och kopplade bort allt annat. Jag var med och kommer inte ihåg vad jag gjorde eller vad jag sa. Tomas berättade att jag var bra, oskyldig och ledd av den Helige Ande.

Ringde Johan, han låter som den Helige Ande i luren. Jag längtar att få komma hem till honom. Min högra sida av kroppen har minskat mest i vikt. Den sägs vara den manliga kontrollerande principen och den har nästan försvunnit.

Jag vill förnya mina löften till Johan när vi flyttar upp till Fjällbo. Om han vill, vill jag att han skall vara min "mindtrainingpartner", att han skall hjälpa mig att rena mitt sinne med hjälp av den Helige Ande. Jag tar 100 % ansvar för min varseblivning, jag vill se de Gyllene Strålarna i alla, se alla som perfekta, göra vad som ska göras och då kommer all makt att ges till mig. Jag tar makten tillbaka, makten som jag har gett bort i egots namn till allt möjligt.

Dag 29

Hemfärd. Jag visste att det skulle bli en underbar månad men jag hade ingen aning om vad som skulle kunna hända. Och mycket har hänt. Mitt liv kommer inte att bli som förut. Jag är beredd att följa Rösten som talar för Gud i alla lägen. Jag tar andra plats för att vinna den första.

Hemma igen

Johan möter mig på Arlanda. Jag känner en spänd förväntan inom mig, jag kan likna känslan vid hur det kändes att vara nyförälskad och stå i begrepp att möta sin älskade. Det var massor av afrikaner på Arlanda, klädda i härliga afrikanska färgglada kläder. De var där för att möta ett gäng som kom hem från en pilgrimsvandring. De sjöng en sång av glädje, jag tog in den i mitt hjärta. Så exotisk och fylld av glädje och kärlek.

Vi har mycket att prata om. Johan är lite spänd över att höra om det jag berättade för honom när jag var på Mallorca är sant eller om jag har ändrat mig. Jag ser att han också är mycket förväntansfull. När vi kommer hem har vi en mycket kärleksfull och härlig kväll tillsammans – precis som när vi var nykära.

En månad har gått sedan jag kom hem från Mallorca. Johan och jag åker upp till Väddö. Vi blir bjudna på te och smörgåsar hemma hos ägarna till Fjällbo. Jag berättar i all enkelhet om min vägledning och Johan berättar om att han inte vill bli styrd att göra något som han inte vill. Han trivdes på Väddö. Vi gick upp till Fjällbo, gick omkring ute och inne. Vilken underbar frid och frihet och rymd! Jag får en sådan helande känsla i hela kroppen.

Hemma på Bromsvägen igen är vi som nyförälskade. Jag frågar den Helige Ande vad jag skall göra; **"älska den mannen, var med honom"**, svarade Rösten.

Vi pratade om Fjällbo. Johan sa att han tänkte på hur det var att gå ner för trappan på Fjällbo, hur stor och öppen den är jämfört med vår trappa här på Bromsvägen. Vi pratade om hur det skulle vara att ha våra barn och barnbarn på Fjällbo, om att leka indianer i skogen, gömma skatter, sova i tält, bada och basta, sjunga och spela och uppträda för varandra, sova i nya spännande rum och hjälpas åt.

Huset är gammalt färdigbyggt 1929, dess äldsta del är från 1904. Det är stort, nästan 300 m² och med en tomt på 8 000 m². Det är 3 meter högt i tak, gedigna träbalkar överallt, trägolv, kakelugnar. Huset är gult, det ligger i skogen och vid Väddövikens. Jag har alltid önskar mig ett gult hus i skogen vid havet. Det finns ett separat bastuhus med tvättmaskin och duschar och plats för relaxning. Ett rött gammalt skjul, ett pumphus och ett utedass.

Våra underbara barn och barnbarn. Jag vill ge dem närhet till naturen, friden, glädjen, energin som finns på Fjällbo. Vi umgås med dem ganska ofta, passar barnbarnen när föräldrarna gör något annat. Jag vill dem all den tid de vill avvara för att vara med mig.

En gång när Irma, 4 år, inte fick som hon ville, ropade hon: **"farmor, kom och rädda mig!"** Vilken gåva att få finnas för sina barnbarn så som min mormor och morfar fanns för mig.

Johan blir mer och mer frälst på tanken att flytta till Fjällbo, bo närmare naturen, kanske segla igen. Bara vara och njuta.

Mäklaren som säljer Fjällbo kom och tittade på Bromsvägen, ev. använder vi honom vid försäljningen av Bromsvägen också. Johan var frustrerad, inte så positiv till Fjällbo längre. Susanne ringde och är också mycket frustrerad. Hon säger att jag blir manipulerad, att jag har råkat ut för en sekt, hon är rädd för vad som har hänt mig. Hon gråter och säger att hon älskar mig och inte vill förlora mig.

Johan talar om sina tankar, han vill inte flytta till Fjällbo, han vill inte ta emot människor i sitt hem, han vill inte vara en "tomte" som passar upp på folk. Han är mycket upprörd och går och lägger sig. Jag frågar den Helige Ande vad jag ska göra, Han säger **"gå in till honom, håll om honom, säg ingenting, bara släpp och lämna över."**

Pratar med vår bank om försäljning och köp. Banken ser det som en helt möjlig affär och skall ge oss ett lånelöfte. Banken skickar en mäklare som skall värdera Bromsvägen.

Jag ser för mitt inre en bild av Jesusbarnet, Maria och Josef. Lite senare var vi i kyrkan och tittade på ett julspel med vårt ena barnbarn, Ella. Så vackert, så mycket glädje och så mycket hänryckning alla barnen delade med sig. En enda lång kärleksförklaring till Gud och Guds Son. Jag känner mig så stärkt i min tro på att flytta till Fjällbo.

Vägen till Väddö

Jag kom hem den 10 december 2009 och 5 månader senare, den 14 maj 2010 flyttar vi in på Fjällbo. Det var en massa små steg att ta men de kändes inte besvärliga på något sätt. Jag kände mig vägledad hela vägen, jag frågade den Helige Ande om allting.

Mycken tid gick åt till att tala med min man Johan och att ärligt och från hjärtat berätta att det inte var ett skämt från min sida, jag är allvarlig och känner i mitt hjärta att detta är vad den Helige Ande vill.

I mångt och mycket pågick livet som det alltid har gjort. Vi firade jul och nyår, påsk och pingst, barnens och barnbarnens födelsedagar och allt annat. Men i alla delar som hade med att köpa Fjällbo och sälja Bromsvägen så var det som om allt var förutbestämt. Jag bara gjorde som Rösten sa och följde de beslut som Rösten fattade. Och allt bara gick som på räls.

Johan och mina barn ville ha ett möte där vi skulle diskutera vad som händer med mig, de ville som de såg det tala förnuft med mig. Alla utom Ackes familj kunde vara med och vi träffades hemma hos Susanne. Jag bad dem alla att först läsa mina dagboksanteckningar från Mallorca så att vi alla hade dem som utgångsläge i vår diskussion.

Jag funderade på vad jag egentligen vill och tänker på varför de alla vill träffa mig, jag kom fram till följande:

Min önskan är att flytta till Fjällbo med Johan för att bo där, ta emot vår lilla familj och stora familj för att ge dem vila och helande i enlighet med Guds Vilja.

Jag varseblir att Johan och barnen vill få mig att bli som förut.

Jag känner mig ledsen, missförstådd, ja begränsad.

Jag tänker; jag vill inte begränsa mig, inte någon annan heller.

Jag tror på Guds makt, att Han har gett den till mig och lär mig att använda den genom den Helige Ande. Ske Guds Vilja.

Vårt möte fortskred lugnt och samlat. Alla sa vad de hade på hjärtat. De kände alla att mina dagboksanteckningar förklarade mycket av det de alla var rädda för. Alla kände sig nöjda och såg annorlunda på min önskan.

"Människan måste stå med en fot i vardagen och en i det eviga. Förhåll dig på samma gång absolut till det absoluta och relativt till det relativa." säger Kierkegaard i "Avslutande ovetenskaplig efterskrift". Så sant det är, mitt liv har blivit så mycket rikare sedan jag insett att jag lever mitt liv i vardagen (illusionen) men att jag är en evig varelse skapad av Gud. Jag går upp på morgonen, äter min frukost, gör det jag ska göra som om det var hela verkligheten och jag kommer på samma gång ihåg att det finns ett annat perspektiv. Det jag gör varje dag kan betraktas ur evighetens synvinkel. Jag är både Någonting och Ingenting.

Jag är så glad och tacksam över den blå boken **"En Kurs i Mirakler"** och alla mina medmänniskor som läser den och delar med sig av sin erfarenhet till mig. Jag har lärt mig att vakta på mina tankar, låta dem passera, ja verkligen bli medveten om att jag har gett dem all den mening de har för mig. Jag kan ändra dem när jag vill.

Det slår mig att jag – Agneta – inte behöver tänka så mycket, det mesta jag tänker är galet, helt onödigt, det spelar ingen roll. Möjligen manifesteras mina tankar i form av olika projektioner, som om jag är uppmärksam kan lära mig att ta tillbaka för att se att de är mina egna tankar.

Som häromdagen när Johan och jag började tala om Fjällbo. Jag talade om min innersta önskan om att låta mig vägledas av den Helige Ande. Johan svarade mig med att säga att han är så trött på att höra mig prata om den Helige Ande. Jag ser nu att jag i mina egotankar gick in i försvar i stället för att lyssna till hans frustration. Denna frustration resulterade i ett "familjemöte" med barn och barnbarn där alla sa vad de tyckte. En underbar stund av rak kommunikation där jag kände att Jesus höll mig i handen hela tiden och att den Helige Ande berättade för mig vad jag skulle säga. Och allt detta utan att jag behövde säga eller göra någonting.

Min mormor Lillys klocka hänger på väggen i vardagsrummet. Idag klev hon ut ur sin klocka för att säga: **"allt är bra, det finns ingenting att vara rädd för, det är bara att**

följa vägledningen du får av den Helige Ande och känna lyckan och kärleken i ditt inre”.

Jag läser också i EKIM **”Du vet inte meningen med någonting som du varseblir. Inte en enda tanke som du tänker är helt sann.”** Jag tar tacksamt emot dessa ord, det känns så skönt att kunna lite på att den Helige Ande kommer att vägleda mig i allting. Jag behöver aldrig fundera över ”problemet” jag får svaret om jag ber om det.

Tack älskade mormor Lilly för detta tecken från Gud, du är för mig symbolen av kärlek. Någon som välkomnar alla, som med pondus öppnar sin famn och följer sitt hjärta.

Jag leker med træklossar med mina barnbarn. Vi bygger torn och tävlar om vem som kan bygga högst torn innan det rasar. Jag hittade på att vi kunde använda tankarna när vi bygger. Vi kan tänka att ”tornet rasar inte, det är alldeles stilla och stort och starkt” eller ”nu rasar tornet, klossorna flyger ner på golvet och skapar kaos, vad skall vi göra?” Då säger Max ”behåll tankarna i ditt huvud, låt dem inte styra vår lek”.

Retreat med David Hoffmeister på Fjällbo

I slutet av januari 2010 har jag anordnat en retreat på Fjällbo med David Hoffmeister. Vi är 25 personer som samlats. Rören till avloppet har frusit. Vattnet svämmar över, inga toaletter fungerar någonstans. Vi får använda utedasset och snön. Vilken chock och detta hus skall vi köpa! Jag sover ensam, går ut mitt i natten och ber Gud om ett tecken. Min blick fastnar på den stolta raka furan som står mitt på gårdsplanen. **”Vad är det heliga ögonblicket om inte Guds vädjan till dig att inse vad Han har givit dig.”** Jag tar det som ett tecken på att jag skall stå upp, rak och stolt, inte svikta för att toaletterna inte fungerar. Detta med avloppen är symboliskt, proppar behöver lösas upp både här och där. Jag måste erkänna att jag är lite rädd för vad som kan hända med de brustna rören. Hur påverkar de huset? Hur kommer det att bli, kommer vi att klara av allting?

David berättar om 8 kvinnor som skulle restaurera ett hus. En av dem utsågs att vara ljusbäraren ”the candle messenger”. De lät denna uppgift cirkulera mellan sig. Det enda ljusbäraren behövde göra var att lysa på de andra, sprida glädje och kärlek och uppmuntran.

Enkelheten, tydligheten och innerligheten i form av ren glädje och lycka och lust har genomsyrat denna retreat. Jag läser i EKIM **”Enkelheten är mycket svår för det förvrängda sinnet.”**

Praktiska ting inför köp och flytt

Killen på banken säger att vi måste be ägarna till Fjällbo koda om från näringsfastighet till privatbostad för att vi ska få skjuta på reavinstkatten. Vi behöver dessa pengar för att göra vissa investeringar i Fjällbo. Vi vill investera i luftvärmepumpar, göra om köket, måla om lite här och var. Hur skriver vi avtal om att köpa Fjällbo under förutsättning att det kodas om till privatbostad och att vi får Bromsvägen sålt. Tänk om vi ångrar oss?

"Jag skall dra mig tillbaka och låta Honom visa vägen, för jag vill vandra den väg som leder till Honom." Tack för påminnelsen om att jag inte behöver oroa mig, allt kommer att bli till det bästa. Jag behöver bara vara villig att följa min inre röst.

Det finns ingen annan väg för mig, ibland vet jag inte vad jag skall göra, jag frestas att gå före sanningen och låta illusioner vara min vägledare. Men jag kompromissar inte, fastän det är vad jag lärt mig i världen att göra. Jag har lärt mig att vara analytisk och snabb i ord och handling, men det är egenskaper mitt ego lärt sig när det står för sig själv och går före sanningen. Jag känner i mitt hjärta att det finns användning av mitt Själv som accepterar sanningen, sanningen som är att vi alla är Guds Son, fullkomliga och hela, och jag kan förtröstansfullt dra mig tillbaka och låta sanningen visa vägen.

Jag står upp, rak som en fura och följer Rösten som talar för Gud och jag vet att mina misstag är bara illusioner som blir rättade på vägen bara jag vågar titta på dem och överlämna dem.

"Jag vill ha frid! Mer än någonting annat. Jag kommer att överge alla mina masker. Jag ser att för att överge dem, behöver jag titta på dem Jag vill se maskerna för vad de är. Jag vill skilja de falska från de sanna, för att tänka rätt. Vilket underbart tillfälle detta är."

Jag är så lycklig. Johan och jag är så överens om att flytta till Fjällbo. Jag har pratat med ägarinnan och med mäklaren. Vi har lagt ett bud, bokat datum för att skriva ett avtal, den 16/2 2010 kl 11.00. Dagen innan vi skulle träffas för att skriva avtal hade jag följande samtal med Gud:

Allra käraste älskade Gud, Du är mitt allt, allt sker genom Dig, vad annat kan jag göra än att följa Dig och Rösten som talar för Dig.

Du lägger ut stegen som jag ska följa, jag går dem ett i taget och behöver aldrig fundera på vilket nästa steg är

Jag känner en sådan frid. En sådan glädje i mitt hjärta. Jag har full tillit till Dig. Jag tar emot Din kärlek. Och ger den vidare. Vad annat kan jag göra.

I morgon skall Johan och jag träffa ägarna till Fjällbo. Vi träffas hos mäklaren för att skriva köpekontrakt, och be mäklaren sälja Bromsvägen.

Små praktiska ting ska göras i kärlekens namn. Och jag vet att allt blir till det bästa vad som är sker.

Rösten har sagt till mig att vi ska träffas 1 gång i månaden på Fjällbo i vår EKIM-grupp. Då ska vi tillsammans i stillhet och glädje följa den Helige Andes vägledning och undervisning. Jag ser för mitt inre att tiden som egentligen inte finns är inne. I min lyckliga dröm så bor Johan och jag på Fjällbo senare i vår.

Det är så häftigt att se att det stämmer, att det är jag som är filmregissören. Att jag ser den film jag vill se, allting är en spegel av mig själv och jag kan hela tiden "rätta" mitt seende.

Den 16/2 2010 kl 11.00 träffas vi på restaurant Ett Glas i Norrtälje och skissar på avtalet. Problemet är att Fjällbo är deklarerad som näringsfastighet och vi vill ha en ändring till privatbostad för att få uppskov med reavinstskatten. Denna deklaration måste gälla per 31/12 2009. Vi fick inga besked av skattemyndigheten idag, så avtalet får ligga till sig. Ägaren fick ont i huvudet, jag fick ont i halsen och Johan känner stor irritation. Ägarinnan blir mycket skärpt och målmedveten. Jag intalar mig att allt kommer att ordna sig.

Jag vaknar mitt i natten, berättar för Johan hur mitt ego försöker få mig att tvivla. Hur rösten inom mig säger att det är lika bra att krypa till korset och slå försäljning och köp ur hågen. Två nya spekulanter till Fjällbo har dykt upp och de bjuder över oss.

När jag verkligen lyssnar, tar ett steg tillbaka, så säger Rösten: **"Släpp taget, ha tillit, våga kasta dig ut utan fallskärm. Slå av på takten, ta det lugnt. När ni kommer upp till Fjällbo, bo in er, känn efter vad som behöver göras. Tänk på friheten, enkelheten, kärleken och glädjen."**

Jag påminner mig om vad Rösten sa till mig på Mallorca: **"Vänta i stillhet och var redo att stå upp när din tid kommer. Jag skall tala om för dig när det är dags."**

Jag brottas med mina "galna tankar", ältar och ältar alla hinder som kan inträffa. Jag upplever att jag "babblar", alla "babblar". Hjälp mig Helige Ande, jag överlämnar min irritation, min frustration till Dig. Jag vet inte vad den står för, jag vet inte vad jag skall göra. Jag känner mig snurrig, så mycket gammalt pockar upp, gamla sysslor, gamla ansvar och roller, jag blir vansinnig, jag vill inte, jag kan inte. Fällor – fällor – fällor!!!!

Allt är prövningar som hjälper mig att se. Det finns ingen synd. **"Övertygelsen om synd har dragits upp med rötterna i dess kärleksfulla leende."** Jag tror att "dess" syftar på övertygelsen om synd. Jag ser övertygelsen om synd fortfarande, fastän dess källa är borta, fastän jag vet att det inte finns någon annan vilja än Guds. Och att Guds Vilja är Kärlek, Etthet och Lycka. Allt annat är falskt, det finns ingen grund för något annat, men jag är så van att tro på "elände", att fokusera på "svårigheter" och på sådant jag inte vill ha. Jag ändrar min vana att söka efter misstag. Det finns ett annat sätt att se saker och ting på.

När jag släpper mina galna tankar så gungar allting på ett skönt sätt. Jag bryr mig inte så mycket, jag bara iakttar. Jag glömmer min person. Jag ser inte det jag såg förut. Vad ska jag med alla dessa tankar till? De flesta vill få mig att tro att jag har ett ego. Som sysselsätter mig med det som inte är sant. Som får mig att avskärma mig i Agnetas personliga små göranden och låtanden.

Snön rasar från taket. Det är jordbävning i Chile. Vi har fått guld i curling. Jag är förkyld. Snön ligger i stora, stora drivor runt huset. Det känns som om mina roller, mina masker också rasar och ligger som drivor vid mina fötter. Jag vill skyffla bort dem, låta dem smälta och försvinna som om de aldrig har funnits. Allting är jag.

Förkylningen får mig att känna mig svag. Snön får mig att tro att det kan bli översvämning. Jordbävningen får mig att tro att världen ska gå under. Varje så kallat

problem kan spåras till ett subjekt/objektdelning i vilket personen, jaget är subjekt och resten av universum är objekt. Det är alla mot mig. Den här världen kommer att försvinna, det är vad den hela tiden talar om, men om du sköter dig så blir det bra ett tag, se bara till att du hela tiden har något "annat" att tänka på.

I början av mars ringer ägarinnan till Fjällbo och berättar att nu är Fjällbo deklarerad som privatbostad. Allt är klart. Innan hon ringde hade jag skrivit in i min almanacka att vi skulle skriva kontrakt torsdagen den 11 mars klockan 11. När jag berättade det för mäklaren så skrattade han hjärtligt. Nu är det Bromsvägens tur att säljas, fotografera, rensa och slänga, skotta snö.

Dagen innan vi skall teckna kontrakt vaknar jag upp med dessa ord: **"Unna varandra livet och en fri värld. Lossa alla kedjor. Öppna alla dörrar och se att ingenting fångslar dig. Du är fri att leva i en fri värld.**

Unna varandra den sprittande glädjen. Se ljuset i din broder. Hör sången i hans strupe. Dela hans fröjd. Min Gud det är ju Du."

Idag skall vi teckna kontrakt och det är min morfars födelsedag. Morfar Frans Teodor Wassholm föddes den 11 mars 1888 och bodde större delen av sitt liv i Fagerås, Borgstena, en underbart vacker plats på jorden där jag föddes och tillbringade en stor del av min barndom. Vi tar över Fjällbo och flyttar in den 14/5 2010 och de nya ägarna flyttar till Bromsvägen flyttar in 1/6.

Jag känner också i mitt hjärta att vi nu ska starta försäljningen av Bromsvägen och att en helt vanlig familj med två flickor i skolåldern kommer att köpa villan. De kommer inte från Åkersberga. Jag berättade detta för mäklaren och han sa att han trodde på det för det hade visat sig förut att jag kunde förutspå saker och ting. Han skulle hålla utkik efter dem på visningen.

Var hos Susanne och passade våra barnbarn senare på dagen. Susanne sa ingenting om Fjällbo, ingen lyckönskan. Hon och Acke hade i helgen uttryckt en massa tvivel. Varför lägger jag ut en massa tvivel på mina barn? Varför ser jag tvivel i dem? Varför ser jag att de inte unnar oss glädjen med att flytta till Fjällbo? Jag måste förlåta mig själv för att jag dömer. Ett ord SKLALK kommer för mig, är det ett ord över huvud taget. Slår upp det i Tyda.se och sera att det är en skotskt/engelsk ord och betyder kladda, smeta. Låt barnen tycka det de tycker och försök inte "smeta" på dem dina omdömen.

Ut ur gardinen stiger Jesus Kristus. Liten, dansande och omgiven av ljus. Ett ljusspel tilldrar sig, det växlar mellan isande ljusblått och varmt gyllengult. Skåpet, tavlan, klockan, ja allting lyser och får liv. Så levande, så glädjefullt. Det är vad jag vill se, jag vill se ljuset i allting, ingenting annat.

Fjällbo skall besiktigas. Det känns skönt, de går igenom el, vatten, värme och avlopp och kollar huset i största allmänhet. Inspektören kröp omkring på Fjällbo i fyra timmar. Några fönster behöver målas, några rutor bytas ut. Plåten på skorstenen var tätad med silikon, det behöver göras om om ett par år. Ett fönster i kursrummet går inte att öppna. Brandtrappan behöver målas om. Stora trappan inne är klädd med eternit på insidan i städskrubben. Tänk på det vid ev. borttagning. Spår av översvämningen i januari 2010 i

tvättrummet i söderlängan och även under huset. När vi tar bort väggen i lilla duschrummet ska vi tänka på att täta hålen efter skruvarna. Förstärkningen i taket i matsalen, var är fästet på norrsidan. Under huset fanns gott om rester från tätningar etc., måste tas bort annars ruttar det. I bastuhuset behöver träet oljas in. Det är sotigt i bastun. Det fattas plåt till aggregatet. Utsidan behöver tvättas och målas om.

Ja, dessa praktiska ting måste ju göras. Det går så mycket lättare om jag alltid tänker på att överlämna mig och min planering till den Helige Ande och följa Rösten som talar för Gud. Jag, mitt ego, behöver inte bekymra mig.

Älskade Fader, jag vill vara Din tjänarinna, jag vill följa Rösten som talar för Dig, allting blir så lätt då. Mitt inre fylls med glädje och skratt. Du har lagt ut vägen för mig. Jag behöver bara följa den, ett steg i taget. Jag lyfter foten och sätter ner den Jag frågar i varje sekund "vad vill Du att jag skall göra nu?". Jag planerar min dag tillsammans med Dig jag behöver inte göra någonting av mig själv längre.

Den 28 mars var det visning på Bromsvägen. Det kom 9 familjer, varav en ensam kvinna med 2 flickor. Kvinnan hade vuxit upp på Bromsvägen och bott i ett hus lite längre upp på gatan. Hennes man var hemma, de kom inte från Åkersberga. Vår mäklare är så fin, han är som en ängel sänd från Gud. Han noterade i sitt sinne att kvinnan var den jag sett skulle köpa vårt hus.

Mamman till kvinnan som är intresserad ringer mig. Hon läser EKIM, hon känner mycket väl till Fjällbo, hon är väninna till dem vi köpte Bromsvägen av. Hon säger att hennes dotter med familj vill ha vårt hus och hon ber för dem. Den 1 april var allting klart. Vi skriver kontrakt under påsken, vi är så glada över den nya familjen som skall flytta in i vårt hem på Bromsvägen.

Varje dag gjorde jag upp en lista över de praktiska saker som skulle utföras tillsammans med den Helige Ande. Allting föll så enkelt på plats. Kontraktskrivning, energibesiktningar, bankaffärer, adressändringar, flyttning av diverse ting, städning osv.

Jag lyssnade hela tiden på den Helige Ande som sa till mig: **"Var stark, stå upp. Gå inte omkring och bär på "korset" och tyck synd om dig själv! Var lycklig och tacksam. Se att vägen är utstakad och följ den!"**

Vi har Trygg Hansa som försäkringsbolag för Bromsvägen. Jag talade med dem för länge sedan om att behålla dem även på Fjällbo. När jag talar med kundtjänst bara dagar innan vi ska ta över Fjällbo så säger de att besiktningsmännen har satt sig på tvären. De måste åka upp för att titta på fastigheten och detta hinner de inte göra innan vi tar över den 14:e. Jag kontaktar vår bank, Swedbank, och ber dem ta över försäkringen och att den ska gälla fr.o.m. den 14 maj, bara om ett par dagar. Vår bankman fixar detta och jag känner mig så glad och tacksam.

Samma kväll som vår bankman gav oss beskedet om att de tar över försäkringen var vi hemma hos en av tjejerna i vår EKIM-grupp. Vi var 6 personer som under en havltimme stod och såg ut över den lilla sjön. Där uppträdde fantastiska ljusvarelser, de stod på vattnet, en bit ovanför. Det sprakade om dem som av ett fyrverkeri. De var stora och

ståtliga och snart såg jag och de andra att det var Jesus och jungfru Maria. Till slut upplöstes de och försvann.

Sista dagen på Bromsvägen. I morgon flyttar vi in i vårt nya hem, Fjällbo. Jag undrar vad jag skall göra härnäst. Vi har ett par veckor på oss innan de nya ägarna till Bromsvägen flyttar in. Jag frågar Gud; **Kära Gud, vad vill Du att jag skall göra? Han svarar att jag skall förvalta allt jag har fått och får i denna världen till allas bästa. Du kan ingenting göra av dig själv, ta ett steg tillbaka och låt den Helige Ande leda dig på vägen hem till Mig. Du behöver inte göra något av dig själv, allting kommer till dig, du behöver bara acceptera det och ta det till ditt hjärta.**

14 maj 2010 – hemma på Fjällbo på Vaddö.

Idag den 14 maj 2010 tar vi över Fjällbo, vi är de nya ägarna. Vi firar med lunch på Ett Glas i Norrtälje. En väninna från Frankrike och hennes mamma kom upp till Norrtälje och åt lunch med oss och firade tillsammans med oss. De skulle titta på ett annat hus här på Vaddö för att eventuellt köpa det.

På eftermiddagen var det stor fest hos de gamla ägarna som bor tvärsöver gatan. Välkomsttal och sång och musik och tårtor och smörgåsar i skön skrud som smakade underbart.

Undan för undan installerade vi oss. Vi började med våra två gamla antika skåp, ett från Johans familj och ett från Fagerås. Våra barn åkte med oss upp för att installera skåpen som vi med ens fann var de skulle stå. De passade så bra.

Det var tyvärr inte så välstädat, min dotter Susanne gick runt och gav bakläxa för en hel del moment i flyttstädningen. Jag fick verkligen träna på att be de gamla ägarna att städa ordentligt. Jag har svårt för det men har lovat mig själv att vara rak och ärlig i alla sammanhang.

Det blev så vackert med skåpen, det blå från Fagerås ovanför trappan, det bruna från Holland i matsalen tillsammans med pianot och det antika gamla slagbordet. John, vår svärson, sa att här vill jag sitta och komponera musik.

Vi målade i hallen och matsalen innan flyttlasset kom. Vi har tagit över en del möbler, speciellt dem i sovrummen. I ett av dem bodde vi innan våra egna grejer kom. Rospiggen som flyttar åt oss kom den 26/5 och den 28/5 lämnade vi över Bromsvägen till den nya familjen.

Susanne och John gifte sig den 29/5 i Österåkers kyrka. Ett så vackert och roligt och glatt bröllop med mycket sång och musik. Vi bor på hotell i Åkersberga där vi haft vår bostad sedan 1970.

Jag känner mig så fri och glad. Jag känner att allt ordnar sig. Gud säger till mig **"Följ de steg jag lägger ut. Du behöver inte bekymra dig om någonting. Allt kommer att ordna sig. Jag ser att Johan gör detsamma. Jag kommer att sända rådgivare hela tiden, ha inte bråttom, tag allting till era hjärtan och begrunda det. Jag skall hjälpa**

er med besluten. Fjällbo är en gåva från Mig som Jag vill att ni skall förvalta åt Mig. Det är en helig plats på jorden där endast lycka och glädje och tacksamhet bor.”

Den 1 juni flyttar vi in på riktigt. Jag sitter på gräsmattan och njuter i fulla drag. Jag har den blå EKIM-boken med mig, den går med mig vart än jag går. Jag gråter av glädje och tacksamhet. Himlen är blå, luften är frisk och ren, fåglarna kvittrar så otroligt, jag bara njuter och är. Jag är som Gud har skapat mig, jag övar på att se allt och alla som Gud har skapat oss, jag övar att se med Kristi ögon. Allting är ett, jag ser bara mig själv överallt.

Vi börjar planera för midsommar med hela vår lilla familj som består av 14 personer just nu. Vi planerar tillsammans med Gud. Allting går som en dans, vi gör en sak i taget och vi gör dem med glädje.

Vi installerar luftvärmepumpar i huset och i bastuhuset. Varje plan får en centralsugare. Vi byter ut diskmaskin och kyl och frys. Efter sommaren skall vi göra om köket. Vi målar inne och ute, rensar i rabatterna, klipper gräset, krattar och gör fint.

I veckan före midsommar ramlar min mamma och bryter lårbenet. Hon opereras och ligger på sjukhus. Om hon vill kan hon lära sig att gå igen, men jag vet inte om mamma vill det. Jag har en känsla av att mamma vill åka upp till pappa nu. Pappa dog den 29 januari 1968 och de gifte sig den 11 juli 1942, samma år som jag senare föddes.

Jag önskar alla mina vänner en fridfull och lycklig midsommar i miraklernas och Guds Närvaros tecken. Vi kan ju när vi vill se och uppleva att vi är hemma hos Gud, resan vi tror att vi gör och har gjort är egentligen inte en resa – den är ett uppvaknande. Jag kan när jag vill gå in i Hans Närvaro. Jag kan när jag vill ta ett steg tillbaka och låta Honom leda mig. Och om jag vill får jag uppleva att när jag släpper taget, slutar upp med att vilja kontrollera, så går allting så lätt.

En indisk man har hyrt bastuhuset för att ge massage idag. Jag damsuger huset och älskar att göra fint. På Bromsvägen hade jag städhjälp men här gör vi allting själva. Vi arbetar när vi känner lust. Om vi inte känner lust så väntar vi till den kommer, och den kommer var så säker. Vi har ingen brådska.

Vår första midsommar på Fjällbo har börjat. Alla tre barnen med sina familjer är här och har installerat sig. Vi förbereder midsommarstången genom att plocka blommor och grönt. Barnen är så lyckliga, springer omkring på gräset, binder kransar, sjunger och skrattar. Det är strålande sol och varmt. Vi går i gåsmarsch över Trästabron till badplatsen på andra sidan bron. Alla utom jag badar. Jag är badvakt.

Vi dansar runt midsommarstången. Acke och John spelar gitarr och vi sjunger och dansar så befriade och glada. Några badar bastu. Vi äter och dricker och njuter. Jag har en högljudd, lekfull och glad familj och den märks alltid var vi än är. Vi utforskade Grisslehamn, vi åt lunch på Zorbas i Älmsta.

Emellanåt går jag undan. Tar EKIM med mig, läser, mediterar en stund. Jag behöver dessa stilla och lugna stunder för att sedan gå ut i sorlet igen. Alla möten är heliga möten. Jag försöker komma ihåg att så som jag ser på den jag möter ser jag på mig själv. Så som jag behandlar honom behandlar jag mig själv och så som jag tänker om honom

tänker jag om mig själv. Jag försöker att komma ihåg att antingen kan förlora mig själv eller finna mig själv i den jag möter.

Första sommaren på Fjällbo var en solig och varm sommar med tropisk värme emellanåt. Barnen och barnbarnen kom och gick flera gånger. Vi utforskar de olika badplatserna häromkring. Det är så vackert, vi solar i sanden och badar i havet med sandbotten.

I slutet av juli åker Johan och jag ner till mamma och hälsar på henne. Hon bor på ett korttidshem, kommer säkert inte att kunna åka hem till sin lägenhet igen. Vi skall försöka få in henne på ett permanent boende i samma område, det blir då närmre för min bror att besöka henne. Jag känner i mitt hjärta att mamma har vandrat färdigt på vår jord, att hon vill förena sig med pappa och alla andra som gått ur tiden in i evigheten. Här på jorden lever vi ju i en dröm, som vi kan välja vara en lycklig dröm. Men det är i vilket fall en dröm, en illusion som inte varar för evigt. Vi strävar alla efter att göra denna dröm/illusion så bra som möjligt. Till en början för oss själva och våra närmaste men kretsen vidgar sig och omfattar till slut allt och alla.

Under första veckan i augusti fick den förra ägarinnan disponera den södra längan för sina kursdeltagare. De fick sova här. Vi var noga med att berätta att Fjällbo numera är en privatbostad och att Johan och jag bor här, det är vårt hem. Jag fick känna på hur det är att ha "främmande" människor boende i vårt hem. Jag känner att jag inte är bekväm med detta. Rösten säger "det är ok att inte vilja hyra ut till människor du inte känner, det är ok att vilja veta vilka som kommer för att bo här och att vilja ta emot dem som gäster i vårt hem, som vi förvaltar åt Gud".

Augusti förflöt stilla och vacker och solig. Barnen och barnbarnen kom och hälsade på. En fågel flög in i vardagsrummet, Johan tog den i handen och släppte ut den. Tänk att allting är ett, humlan som suger i sig nektar från blommorna på gräsmattan, fågeln som flög omkring i vårt vardagsrum, Johan som tar den i handen och ömt släpper ut den. Det är inte mitt ansvar att vara alla till lags men det är mitt ansvar att se dem alla som den de är. I meditationen lämnar jag min kropp en stund, jag är Ett med allting. Jag badar i ett strålände ljus som inte har skådats på denna jord. Det omsluter allt och bara är.

Vi tittade på kök i Sebene, en lokal förmåga som levererar ett färdigt kök med allt vad det innebär. Killen som äger Varma Huset och levererat våra luftvärmepumpar rekommenderade honom. Vi skall passa på att göra om hela köket, isolera golv och väggar, nya tak och ny utrustning och nya skåp. Jag har ritat upp hur jag vill att det ska se ut. De börjar med arbetet den 1 oktober efter retreat och devotional som skall vara här. Vi fick en offert av Köksboden som installerar hela köket med alla maskiner och allting samt målar. Vår närmaste granne Sten, tar hand om isolering av golv och väggar och Johans rum. Det blir en jättestor förändring.

Jag har sagt ja till att ha en retreat här i början av september, härbärgera 3 personer under hela september och ha ytterligare en längre retreat i slutet av september. Jag är medveten om att jag gör detta för att känna efter hur det känns att upplåta vårt hem till olika verksamheter. Frågan kommer om jag kan ta emot en person en vecka innan retreaten startar. Om jag vet några som kan ta emot flera andra som kommer från USA. Jag sa nej, vi behöver denna tid för oss själva. Jag känner mig obekvämt i planeringen,

upplever att det finns förväntningar på mig som jag inte vill infria. Jag måste vara tydlig, jordnära, ha full balans och inte flyga iväg. Vilken härlig läxa. Jag känner mig förvirrad, det går för fort, jag hinner inte med. Jag tänker Stopp! Jag måste akta mig för frestelsen att varsebli mig själv som orättvist behandlad. Hantera allt som kommer upp med sunt förnuft och glöm inte att alltid vara uppkopplad och i kontakt med den Helige Ande.

Lyssna till ditt hjärta, säger Rösten. Gör inte våld på dig själv, följ bara med. Det är så många och så mycket som vill manipulera dig, få dig att gå emot ditt inre, göra det du egentligen inte vill. Så många frestelser. **"Sanningen, kärleken och Rösten som talar för Gud finns inom dig, ingen kan ta ifrån dig den, våga bara följa den utan kompromisser"**.

Tänk att vi är här, Johan och jag, på Fjällbo på Väddö. Vi lämnade Åkersberga och flyttade upp hit vägleda av den Helige Ande. Än så är det sommar, gräset är grönt, solen värmer, jag är ut hela dagarna. Det har nu gått 3 månader sedan vi flyttade in. Vi tar varje dag som den kommer och mår så bra.

Många, många gånger frågar jag mig själv "varför är jag här i detta stora hus med denna stora trädgård långt uppe på Väddö tillsammans med min man som kanske inte vill vara här? Vad går allting ut på? Vem är jag, vad gör jag, hur skall jag se på världen och på mig själv?

Varje litet grässtrå är jag. En liten rödbrun padda som hoppar iväg när jag går i det daggvåta gräset är jag. Vad annat finns där än jag? Jag ser mig själv överallt. Varje liten tanke är jag. Var kommer du ifrån, tanken jag tänker? I min dualistiska påhittade värld tror jag att jag har ett val och agerar utifrån det valet. Jag tänker med Gud eller med egot. I sanning och på en abstrakt nivå, men dock, är jag en tanke av Gud, ren, fullkomlig, oskyldig och kärlek. Jag är inte en kropp, jag är fri. För ett ögonblick försvinner jag från min kropp, en havsörn susar förbi, jag följer med. Vi flyger upp mot det vita eviga ljuset. Så varmt så helande så underbart. Här vill jag alltid vara. Jag faller pladask, ner, ner, ner in i underjorden där mina förfäders skelett ligger. Jag ordnar dem i små högar, familj för familj. Jag blir så trött, det är så tungt och mörkt. En hiss stannar, jag kliver in. Den tar mig upp, upp, upp till det eviga ljuset. Jag är så lycklig, jag är hemma, hemma hos Gud. Jag vill stanna här.

Jag är omgiven av träd, så liten jag är när jag ser på mig själv som en. Så stor jag är när jag ser mig själv som Ett. Ett med träden, ett med allt. Solen syns inte idag. Molnen täcker Himlen. Det är vad jag ser med mina ögon, mitt hjärta känner värmen, friden från solens eviga värmande ljus. Så vad spelar de för roll, alla synbara skiftningar, alla tolkningar och tyckanden. Jag bara observerar dem, jag tar in dem och låter dem vara.

Min stora härliga familj. Vi äter kräftor tillsammans. Vi sjunger i stämmor. Alla talar, ofta i munnen på varandra. Utifrån sin erfarenhet, det är så det skall vara och så det är. Det är bara Gud som ser helheten, det är bara när vi är förenade i Honom som vi kan känna Ettheten. Annars blir det bara terapier "jag tror att jag vet vad som är bäst för dig". Vi följer en plan, ett program som vi själva har gjort, säkert i den allra bästa mening, men ofta är kontakten med Gud bruten. Släpp planen, släpp kontrollen. Var i Nuet, i kontakt. Låt dig styras av Guds Röst, följ den. **"Oroa dig inte för framtiden. Lev Nu och gör det**

som kommer till dig. Jag skall alltid vara med dig, du kan lita på det. Var inte rädd, ta det bara lugnt, ha is i magen."

Snart skall jag ta emot en massa människor som skall vara här, först under en helg, sedan under 10 dagar och däremellan skall 3 personer bo här. Min man Johan, säger att han är så frustrerad över människor skall komma hit och bo. Slambilen kommer och tömmer tanken. Det känns befriande på flera sätt.

Jag känner en tyngd i mitt hjärta när jag tänker på att ordna olika sammankomster här i vårt hem med mat och övernattningar. Det känns jobbigt, det är inte vad jag vill göra. Hur kan jag veta om jag har valt trappan till Himlen eller vägen till helvetet? **"Mycket enkelt svarar Rösten hur känner du dig? Känner du frid eller oro? Om svaret är frid har du valt trappan till Himlen, känner du oro har du valt vägen till helvetet."**

Jag fortsätter att tala med Gud. Jag säger att nåja, jag kan tänka mig att ordna olika aktiviteter tillsammans med Mirakelgruppen och tillsammans med Johan och våra barn. Jag vill inte bli styrd. Gud, du vet vad som är bäst för mig och alla andra, jag tar ett steg tillbaka och låter Dig leda mig. Då säger Rösten: **"Var bara lugn. Stressa inte upp dig. Ha inte dåligt samvete. Du är oskyldig och precis så som Gud har skapat dig. Tappa inte tråden, håll dig uppkopplad. Be Mig om hjälp i alla situationer. Ta allting som det kommer och fatta inga beslut utan Mig!"**

Jag behöver inte göra någonting! Jag kommer att bli vägledad i allt. Även i att lyfta pennan och skriva, att sätta plåster på mitt finger, att ta en slurk av teet, att lyssna till den lilla fågeln som sjunger, att njuta av solens strålar mot mitt ansikte, att stilla betrakta flugan som sätter sig på boken, att låta Johan vara och välsigna honom.

Nu är det handling som krävs. Praktiska frågor kring möblering, mat och logi under den första helgen då vi ska ha en retreat här. Mina kära vänner från EKIM-gruppen i Åkersberga ställer upp och hjälper mig. Jag har låtit klä om och renovera 4 gamla stolar från svärmor. De skall stå i matsalen och de kom nyklädda och fräscha i tid till retreaten.

18 personer installerar sig här på Fjällbo för en retreat och konserter på fredag och lördag kväll i Livsuniversitetets kulturlada. Jag ser till att alla får lakan och handdukar för sitt boende och placerar ut dem i våra sovrum. Konserterna var fina, samvaron var fin, maten var fin och alla verkade trivas. Fjällbo är en lisa för själen. En av artisterna startade sitt nummer i mörkret. Jag såg hans siluett. Jag såg så många ansikten, ibland en ung kvinna, en gammal kvinna klädd i blått, en ung man, en gammal man, en indianhövding med vita fjädrar i sin skrud. Ansiktena var otaliga, det var som ett bildspel och plötsligt tändes ljuset och jag såg vem det var, honom känner jag tänkte jag.

Jag är den jag är. Jag vilar i Guds armar. Du Gud, är min Fader och jag älskar Dig och jag älskar Din Son. Jag är den jag är. Jag ser det jag ser. Jag ser allting i dig, i dig som är Guds Son. Jag vilar i Gud. Det spelar ingen roll vad som händer. Jag är den jag är. Jag ser delar av mig vandra omkring överallt för där finns bara jag. Jag behöver inte tänka, Du Gud gör det för mig. Jag behöver inte prata, Du Gud gör det för mig. Du Gud leder mig.

Jag går upp på Trästabron, stannar på toppen. Tittar ner på skönheten, på en glittrande kanal, på snyggt förtöjda båtar. Allt är så lugnt och stilla, sover det? Vänder mig och tittar

mot norr. Där är det lite vildare, mera skog, inga hus. Små blå kanaler bildas på vattnet, däremellan speglar sig molnen och bildar små grå tussar. Allt är en spegel av himlen, allt är en spegel av mig.

En kille börjar med det blå huset idag, det skall bli gult. Han och Johan står i köket och äter frukost. Jag hör dem prata, det låter så hemtrevligt, så ljuvligt härligt. Detta är livet, att bara vara.

Det dunkar i mina öron. Jag sitter på en stol och tittar ut över vattnet. Nyss var jag där, ute på bron och tittade in på min stol. Vad är det som händer. Allt står stilla. Allt är stort, som i ett vakuum, det pulserar i min sköldkörtel, i en del av kroppen som jag inte är. Hur kan det dunka i öronen, hur kan det pulsera i sköldkörteln när det inte är jag, när jag inte är en kropp. Jag sitter i en stol. Vad är det som sitter i stolen? Vad är det som ser ut över vattnet? Det är ingenting.

Johan går runt, runt, runt. Kollar och har synpunkter på allting. Han tycker inte om att det bor så många människor hos oss och att det skall komma flera. Han är där han är. Jag accepterar honom där han är. Jag väljer att se ljuset i honom. Jag är ingenting, jag är tom, jag är en tanke av Gud, som inte dömer och inte tycker. Jag njuter av solen, av en klarblå himmel, av stillheten och renheten. Är detta att döma och att tycka? Ja – ett dömande och tyckande från en lycklig elev som ser kärlekens symboler i allt.

Min mamma är 87 år. Bor på ett hem för senildementa, ett låst hem. Hon kan inte sköta sig själv, hon kan inte göra någonting. Vi skall avveckla hennes hem, dela upp alla ting. Allting går åt olika håll, vi är 6 syskon. Jag märker att något i mig vill ha. Vill jag ha mer än jag behöver?

Behöver jag denna "Devotional", denna längre retreat som snart skall påbörjas här hemma. De som skall leda den vill att jag flyttar ut ur vårt sovrum som är det mest ostörda rummet i huset. De behöver det! Men jag bor i vårt rum, Johan åker till Susanne över dessa 10 dagar. Jag ber den Helige Ande om råd och Han säger till mig: **Iakttä vad som händer. Stå upp för dig själv. Om det inte känns bra, gör det inte, ge inte efter, stanna kvar i ditt rum. Stå upp, rak som en fura.**"

Jag stärks av råden. Jag funderar ut vad jag skall säga till dem som leder och till dem som deltar. Jag vill säga: "Fjällbo är mitt hem! Jag bor i vårt sovrum. Jag släpper inte det. Jag står upp för det som känns rätt för mig, detta är min utmaning. Duscha inte för länge, spara på vattnet. Torka tvätt i öppet torkskåp med avfuktare." Det kändes bra att kommunicera detta. Hon som skall leda tog emot budskapet.

Jag skickar iväg Johan och ber honom att inte komma hem under dessa 10 dagar. Jag känner en viss protest gentemot alltihop – det känns som en lek. Varför åker folk från när och fjärran hit för att vara med på detta, varför jag gör jag allt detta. Jag vet inte. Gud finns ju överallt. Jag behöver bara vakta på mina tankar för att se om jag tänker med Gud eller inte. Jag känner fjärilar i magen. Jag tar ett steg tillbaka. Var sann och ärlig. Stå upp för Guds Röst inom dig.

"Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den. Men den port som är trång och den väg som är smal leder till livet, och det är få som finner den." Matteus 7:13-14

"Så skall de sista bli de första och de första bli sist." Matteus 20:16

"Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta så skall ni finna vila för er själva." Matteus 11:29

"Jag var en människa som kom ihåg anden och dess kunskap. Som människa försökte jag inte bekämpa misstag med kunskap, utan med att rätta misstaget från grunden. Jag påvisade både kroppens maktlöshet och sinnets makt. Genom att förena min vilja med min Skapares kom jag helt naturligt ihåg anden och dess syfte. Jag kan inte förena din vilja med Guds åt dig, men jag kan ta bort alla felaktiga varseblivningar från ditt sinne, om du ställer det under min vägledning. Endast dina felaktiga varseblivningar står i vägen för dig. Utan dem är ditt val säkert. En sund varseblivning medför ett sunt val. Jag kan inte välja åt dig, men jag kan hjälpa dig att göra ditt eget rätta val. "Många äro kallade, men få äro utvalda" borde vara "Alla äro kallade men få väljer att lyssna." T3.IV.7:3-12.

Jag finner mig själv packa ner det nödvändigaste i klädväg och mina toaletsaker. Jag finner mig själv flytta in i ett av rummen på nedre våningen i den södra delen av huset. Jag överlämnar vårt sovrum till kvinnan som skall leda retreaten. Det känns konstigt, jag känner lite oro, det gnager i magen, jag längtar efter Johan. Han flög iväg igår i sin röda mockajacka. Min man har lämnat sitt hem, jag själv flyttar ut ur vårt rum, mina händer går sönder, det känns inte bra. Är detta people pleasing?

Det är en lek. Det har redan hänt. Det är OK. Jag är stark och rak som en fura, jag står upp för det jag är, för det vi är i sanning. I mitt inre säger jag till ledarna av retreaten: Tala inte om för mig vad jag skall göra. Tala inte om för mig hur jag skall uppföra mig. Ni är här för att hjälpa mig vakta på mina tankar, ingenting annat. Detta är vad denna retreat har som syfte."

Vaknar upp i ett rum i södra längan. Vaknar tidigt, går upp och duschar. Står på trappen i ett badlakan, känner mig så fri. Solen skiner, jag tittar ner på paradiset, på Fjällbo, mitt hem hos Gud. Jag är hemma, Johan är i mitt hjärta.

Alla är här, de har invaderat Fjällbo, det känns som för 10 år sedan när ett UFO landade här uppe i skogen. Jag var på Fjällbo på kurs och låg tillsammans med 2 andra kvinnor och sov i ett rum på övre våningen i söder. Ett starkt ljussken fick mig att vakna, jag såg hur ljusskeppet parkerade upp i skogen. Tre små män kom in genom fönstret till vårt rum. De blev rädda när jag väckte mina rumskamrater. De försvann och så småningom försvann även ljusskeppet.

Idag är jag arg, på allting. De försöker få mig att skaffa en ny internetuppkoppling. Den jag har är inte snabb nog, den har inte mer än en ingång. Jag tillbringar mycken tid i telefon för att försöka få klarhet i vad jag skall ha, vad som funkar här. Men jag kommer på att jag glömmer fråga mig; vad vill jag ha, vad behöver jag, vill jag ha en förändring.

Jag vaknar mitt i natten. Jag vill inte spela spelet längre. Jag mår inte bra, känner mig undanträngd i mitt eget hem. Det känns som om ni har tagit över, jag kan inte gå någonstans. Jag går ut i skogen, där känner jag mig fri. Jag går och går. Det är så många ord, så många stories, så många filmer. Jag har ingen lust att se alla dessa filmer. Jag går därifrån.

Jag berättar för alla hur jag känner just nu: "Jag var så arg igår, särskilt p.g.a. modemet. Jag har verkligen försökt vara till lags (people pleaser) och kompromissat och jag håller fortfarande på med det. Jag vill inte ha ett nytt modem, jag behöver det inte. Det är ni som behöver det för dessa dagar. Jag ser att jag är arg på mig själv för att jag gör det jag inte vill. Ilskan försvinner. Sedan skulle vi titta på en film, jag kände mig obekvämt igen, jag ville inte se filmen. Filmen handlade om en man i ett fängelse. En röst inom mig sa "Stå upp och gå" och det är vad jag gjorde. Jag vill inte vara med på allting. Jag är inte som ett skrattande barn som vill leka varje lek.

En av deltagarna sa till mig "du kanske inte ser de gåvor du får". En annan sa "det är en ära att någon vill sova i din säng". Jag pratade länge med kvinnan som leder retreaten. Mina tårar rann och till slut kände jag ljuset flöda genom mina tårar.

Det hela handlar om att ta ett steg tillbaka och låta den Helige Ande leda vägen, att se ljuset, att förena sig och upplösa egot. Ni är alla symboler för den Helige Ande som bara vill mitt bästa, som bara vill att jag skall vara lycklig. Men jag vill inte se det ibland, jag är så van att vara duktig, fixa allting själv, gå undan och lösa problemen och sedan komma tillbaka och allt är bra.

Rösten säger till mig: **"Tala ut, uttryck dig själv och dina känslor, var inte rädd, känn dig inte dum, lägg allting på bordet och låt mig ta hand om det. Du behöver inte vara duktig på egen hand, du kan vara duktig med Mig. Jag skall vägleda dig. Jag skall tala om för dig vad du skall göra. Slappna bara av och var i kontakt med Mig."**

Jag är trött. Jag vill vila. Jag vill tala svenska, men jag vet inte vad jag vill säga. Jag längtar efter Gud, jag vill bara vara i Hans famn. Jag känner att det finns förväntningar på mig, att jag skall göra något men jag vet inte vad jag skall göra, jag känner mig tom.

Min kropp känns trött, jag har ont i halsen. Använder jag det som en ursäkt för att dra mig undan? Jag behöver ingen ursäkt för att dra mig undan, jag behöver ingen ursäkt för att förena mig. Jag förstår ingenting, jag lyssnar men jag hör ingenting, jag är tom.

Alla skall lyda, alla skall följa, alla skall skratta. Ingen äger något men ändå en hel del. Det kostar, det pratas, om och om igen, stories. Jag gillar inte detta!

Jag ringer en gammal lärare i EKIM. Jag promenerar i skogen när jag pratar. Jag berättar att jag känner mig invaderad, de har tagit över mitt hem, jag längtar efter Johan. Jag älskar alla som är här men jag vill inte överlämna mitt hem till dessa sammankomster. Det är inte min grej. Mitt hem är mitt hem, de som kommer hit är mina gäster. Jag har spelat spelet en stund och funnit att det är klart. Jag spelar inte mer.

Jag berättar detta för alla. Det känns underbart, jag är så stolt över mig själv, över att jag är så tydlig, så klar över vad jag vill. Det var detta jag skulle göra på denna retreat.

Jag håller mitt tacktal för dessa 10 dagar: "Jag är tacksam över att ni ville komma hit. Huvudsaken för mig har varit att vakta mina tankar och se hur jag reagerar när jag överlämnar mitt hem i andra händer en stund. Och nu vet jag, det är ok men det är inte min grej att vara i ett kollektiv och ha det i mitt hem på detta sätt. Jag behöver tystnaden. Det finns saker som inte kan sägas eller läras genom att läsa och prata och lyssna till andra människor. Jag vill inte leva mitt liv efter andra människors regler. Jag behöver vara ensam med Gud en hel del, och sedan stiga ut i världen en stund fylld med Guds styrka och handlingskraft. "Om du hör någon annan göra musik som får dig att låta bli att göra din egen, stäng av musiken."

Mamma har blivit sämre, hon är så svag och liten. Mina syskon är där, min äldsta dotter åker dit. Jag åker till henne efter denna retreat. När jag föddes var min mamma en tonåring precis som jag själv var när min äldsta dotter Tina föddes. Vi var båda barn när vi fick barn. Jag vill inte vara med i gruppen idag, vill inte se på filmer, lyssna på stories och skratta. Jag vill vara ensam med mina tankar om mamma. Jag gick ner till vår närmaste granne på andra sidan vägen. Tystnad – Genombrott. Jag står på mig, står upp för mig själv, jag använder min kraft, jag låter inte mig köras med.

Älskade mamma, mitt seende riktas mot Kristi ansikte, ditt ansikte mamma. Jag har lämnat denna retreat, alla dunstar bort, jag känner lite ilska gentemot ledarna, jag känner att de inte respekterar mig, jag säger det till dem. Jag behöver inte så många ord, jag behöver inga kroppar för att känna gemenskap, jag behöver inga skratt för att känna glädje. Ledarna tycker att jag kan lämna huset tills retreaten är över, jag säger nej, jag stannar.

Går in på mitt rum, läste avsnittet om att lyssna till den inre rösten i "The Living Christ" av Ferrini. Jesus säger; "När du hör rösten klart och tydligt, låter den inte liten alls. Den låter inte som en mus med ett litet pipande skrik utan som ett rytande lejon".

Jag vill inte ha denna typ av verksamhet i mitt hem. Rösten säger mig; akta dig, låt dig inte dras med in i detta. Avsluta det. Ingen vet bättre än du vad du behöver. Och du behöver inte vad ditt ego tror att du behöver. Egots perspektiv är praktiskt förenade med känsla och kulturella förväntningar som andra har på dig. Rösten säger: "Stå upp, följ mig, lyssna till din inre röst, andas djupt och lyssna i harmoni".

Jag vill inte prata i grupp om vad jag känner just nu. Jag vill vara ensam, ensam med Gud och Hans Röst. Jag vill vara hos min mamma i mina tankar. Min mamma som är så liten, liten som en fågel, hon äter ingenting, hon har inte ont, de sköter väl om henne.

Lugn och ro, moder jord. Du underbara skog, där jag går varje dag, så helande så äkta. Det är något med vårt hus, jag ser och hör saker. Det är ett levande hus, en gåva av Gud. Han säger "ta hand om det." Vi samlas här för att fira mamma, vi får nog plats, alla mina syskon med familjer. Jag skall göra ett bildspel till hennes ära. Jag känner att jag ger med hela mitt hjärta och att jag säger stop när jag känner för det. Kärleken är alltid här.

Jag vill känna stillheten och tystnaden och glädjen och gemenskapen och jag "applåderar" dem alla, jag omsluter dem alla med min kärlek.

Är jag rädd för att inte infria förväntningar från andra, har jag lovat något jag inte har hållit? Nej, jag är inte rädd, jag är fri, jag är inte bunden av något.

Denna "devotional" har visat mig att jag inte kan vara hängiven någon annan än rösten som talar för Gud, min inre röst. Jag behöver inte följa några andra lagar eller regler än Guds lagar. Han visar dem för mig på ett mycket enkelt sätt, steg för steg. Jag behöver bara följa och det gör mig lycklig. Jag behöver inga organisationer, jag är fri. Sanningen finns i mitt hjärta, jag måste finna den själv.

Nu fokuserar jag på min mamma som är på väg att lägga sin kropp åt sidan och gå in i en annan dimension. Jag talar med min dotter som är där. Hon kände inte igen mamma, hon är så liten, hon orkar ingenting, hon stryker sin tumme mot Tonas finger, nästan okännbart. Jag deltar inte i aktiviteterna i mitt hus. De har redan hänt, allting är en upprepning, det är som en gammal film som snart är slut. Budskapet är: Tänk dig för. Gå inte in i något du inte vill." Men jag gav en gåva, jag överlämnade mitt hem till denna retreat under 10 dagar.

Jag ligger i mitt rum, det är kväll. På nattygsbordet ligger några kort av min mamma. Ett av dem med alla oss 6 syskon som håller vår unga, livfulla mamma vågrätt mellan oss. Strax före halv sju denna kväll hoppar detta kort ner från nattygsbordet och lägger sig på golvet. Jag rör det inte. Talar med Tina lite senare och hon upplevde att mamma lämnade sin kropp en stund strax före halv sju.

Rösten säger till mig: "Du har speciella gåvor du behöver lära dig att lita på och dela med dig av till andra. Du har också speciella lektioner att lära dig som kommer att hjälpa dig att gå bortom förflutna rädslor och begränsningar. Om du inte uttrycker dina gåvor och kommer över dina rädslor, vilket liv kommer du då att ha levat."

Genombrott! Jag är inte här för att vara till lags. Jag är här för att vara lycklig och ha frid i mitt hjärta. Jag har alltid varit en god lyssnare, jag har lyssnat tillräckligt, jag orkar inte lyssna mer. Om lyssnandet får mig att "täppa till" min inre röst så slutar jag att lyssna. Jag lyssnar till min inre röst! Jag respekterar och ärar allas önskemål och behov att göra och uttrycka sig, jag kompromissar inte.

Nu är retreaten över. De tog med sig allting. Organisationen har rensat allt, jag är fri. Allting finns inom mig.

Nu går vi in i "köksmånaden", då skall köket rivas ut och göras om. Isoleras från grunden, både golv och väggar.

Det finns någonting i mig som är långt bortom allting
Där är jag fri

Jag ser det inte med min kropps ögon
Men jag känner det
Det känns som om jag är ingenting
Min kropp är borta
Jag är genomskinlig

Jag är här, jag är där
Jag vet inte vad jag är

Hur det är
Men jag rider på en stråle av ljus
Som kan ta mig vart som helst

Jag vet vart jag ska
Jag har varit där förut
Det är mitt hem
Mitt hem hos Gud

Det badar i ljus
Ett ljus jag inte sett förut
Jag rider på en stråle av ljus

Jag säger till min käraste
Vill du rida tillsammans med mig
På en stråle av ljus
Till en fullkomlig kärleksfull strand
Där havet möter himlen och jorden i ett enda andetag